

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. május 22.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AKIÉ VAGYOK, ANNAK ÉLEK

Énekek: 173; 89,1,7-8; 287,5; 483,1,4-5

Lekció: Róm 13,8-14

Alapige: Róm 14,7-9

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük neked, hogy a te tiszteletedre gyűlhetünk egybe, és ha valaki más miatt jött volna ide, kérünk, hogy bocsásd meg azt az indulatot! Köszönjük, hogy együtt emelhetjük fel most szívünket hozzád, hívhatunk téged segítségül, mert ha nem jössz segítségre a hitben, akkor magunktól nem tudunk se elindulni, se növekedni abban. Köszönjük, hogy éppen ezért te vagy egyetlen reménységünk, hitünknek, szeretetünknek egyedüli forrása. Boldogan vallhattuk, hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem Jézus Krisztusnak a tulajdonai, mert az ő vére, bére eleget tett Atyánk színe előtt, elvégezte a váltást. Köszönjük, hogy hit által ebbe kapaszkodhatunk, és ez a mi bizonyosságunk. Urunk, hódolunk előtted, mert egyedül te vagy erre méltó, és úgy ismerünk meg téged, mint aki előtt érdemes hódolni, hiszen az ember ebben találja meg emberségét, ha előtted megalázkodik, rád sóvárogva tekint, egyedül tőled vár és majd neked tulajdonít mindent.

Kérünk téged, hogy Szentlelkeddel most úgy munkálkodj közöttünk, hogy sok hiábavalóságtól elszakadjunk, és mindattól, ami egész héten vont, kötözött, foglalkoztatott bennünket, legfőképpen attól, ami nem tőled való vagy előtted utálatos!

Szakíts el ezektől bennünket, hogy egész lényünkkel, érzéseinkkel hozzád tudjunk kapcsolódni, és célba érhessen a te drága beszéded, életre hívó és az életben segítő ígét! Áldunk és dicsőítünk ezért.

Légy itt közöttünk, engedd, hogy csendre térjünk, hogy aki hirdeti s hallja itt az ígét, adja neked szívét!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a mai napra kijelölt újszövetségi szakaszból, a Rómabeliekhez írt levél 14. fejezetének 7-9. terjedő verseiből: *„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának. Mert, ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért, akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel Krisztus, hogy mind a halottakon, mind az élőkön uralkodjék.”*

Ha emlékeznek rá a testvérek, a múlt vasárnapi igehirdetés a vigasztaló Istenről szólt. A 2. Korinthusi levél 1. fejezetéből hallhattuk, hogy: „Isten a minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy aztán majd mi is megvigasztalhassunk másokat, bármely nyomorúságba esteket, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” A kettő között az a különbség, hogy míg a Korinthusi a vigasztaló Istenről, a Rómabeliekhez írt levél 14. fejezete a megvigasztalt emberről beszél.

Nagyon lényeges kérdése a mi hitünknek, a hitvallásunk első kérdése is ez, hogy: Mi a te vigasztalásod? A felelet így hangzik: Az, hogy nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona. Miért is van szüksége az embernek vigasztalásra? Temetéseken szoktam elmondani, hogy azért jöttem, hogy vigasztaljalak titeket. Persze a család néha csodálkozik, nem kell nagyon vigasztalni, különösen, ha a szerettük jó vénségben vagy súlyos betegségben halt meg. Én nem azért akarok vigasztalni, mert ti temettek, meghalt egy családtagotok, hanem azért van szükségünk vigasztalásra, mert mi is meg fogunk halni. Nem is biztos, hogy jó vénségben, betelve az élettel, ahogy azt az Ószövetségben némely hívőről olvassuk.

A héten beszélgettem egy ismerőssémmel, és kiderült, hogy sok bajuk volt. Először nem mondta el, de aztán kiderült, hogy a testvérének a 18 éves fia meghalt. Nem volt nagy beteg, de mégis meghalt.

Van egy énekünk, amely erre figyelmeztet: „Minket pedig mihelyt születünk, már a koporsó vár, a bűn miatt lefoly életünk, s a halál velünk jár.” Aminek nem tudjuk sem a napját, sem az óráját, nem tudjuk, hogy mennyi van hátra. Ezért van szükségünk vigasztalásra, és ez az ige erről beszél: a megvigasztalt ember Krisztusban elrejtett boldog bizonyosságáról.

Figyeljétek meg, mi árad Pál apostolból! Azt mondja: „Közülünk senki sem él önmagának, senki sem hal önmagának. Mert, ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg, ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” Mindezt megalapozza azzal, hogy Krisztus azért halt meg, és azért támadt fel a halálból, hogy mind élőkön, mind a holtakon uralkodjék. Az első vers, amit most olvastam, arról beszél, hogy ez nem az apostol kiváltsága. Ez nem a „Pál félek” kiváltsága, akikről elmondhatjuk, hogy a lábukat lejárta a Krisztusért, hanem ezért mondja, hogy „közülünk senki sem él önmagának”, mert ide veszi az akkor Róma városában élt maroknyi hívő embereket, akik szintén Jézuséi voltak. Nem azt mondja, hogy ez nekem, mint apostolnak kiváltságom vagy ajándékom, hogy én akár élek, akár halok, az Úré vagyok, hanem azt mondja, hogy akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Tehát, be-

leveszi a római gyülekezet hívő tagjait, akiket egyetlen dolog köt össze, mégpedig az, hogy Jézus Krisztus a Megváltójuk.

Testvérek, nézzük meg röviden, hogy miért kell az embert vigasztalni! Azért, mert nem maradunk mindig itt a földön, az életünk egyszer véget ér. A héten beszélgettem egy orvos testvérünkkel, aki beteg lett, bement a kórházba, és a kollégája azt mondta neki, hogy „valamiben csak meg kell halni.” Mosolyogtunk rajta, szép kis vigasztalás!

A Biblia nem azt mondja, hogy meg kell halni, hanem azt, hogy először is élni kellene! Jézus Krisztus nem a halálról beszélt elsősorban, hanem arról, hogy: „Én vagyok az élet.” Azért beszélt erről az Úr Jézus Krisztus, mert nem úgy van, ahogy a világban tanítják, hogy a halál az életnek a része, hanem a Biblia szerint a halált meg kell, hogy előzze az élet. „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, és aki csak él és hisz, az nem hal meg soha.” (János 11,26)

A bűn üzenete ennek a világnak az, hogy meg kell halnod. Mióta bejött a világba a bűneset, Ádám és Éva elbukott, bejött a világba a halál, a betegség, a szenvedés, a könny, a fájdalom, a gyász. A bűn üzenete ez volt, hogy ember ez vár rád!

Mi az evangélium üzenete? Az, hogy nem kell meghalnod! Olyan szép példa a Cselekedetek könyve 16. részében, amikor a Filippi börtönőr meg akarja magát ölni, mert elszöktek a foglyok. Meg kell halni, mert jön az elszámoltatás, úgyis kivégeznek! Mit mond neki Pál apostol? „Semmi kárt ne tégy magadban!” Vagyis: nem kell meghalnod! Az evangélium üzenete röviden összefoglalva, hogy azért nem kell meghalnod, mert valaki meghalt érted. Lehetne arról is beszélni – de most arra nem tudok kitérni –, hogy mit jelent az egyik halál és mit a másik. Mit jelent az a halál, amelyen mindannyian átmegyünk, amikor az orvos kiállítja a halotti bizonyítványt, de a Biblia egy másik halálról beszél, amit örök halálnak mond, ami a kárhozat, a pokol. Ez alól a hívők mentesek.

Testvérem, a Római levél 14. fejezetében, amit most olvasunk, Pál apostol arról beszél, hogyan léphetsz a hit útjára. Arra tanítja a gyülekezetet, hogy aki rálépett már az élet útjára, hogyan haladjon ezen tovább. Először elmondja, hogyan kell rálépni, miért kell rálépni arra az útra, amelyik az életre, az üdvösségre visz. Most meg arra akarja tanítani a gyülekezetet, hogy hogyan kell járni ezen az úton, hogy az életre vigyen, és valóban célba érjünk!

Úgyis mondhatnánk, hogy Pál apostol először arról beszél, hogy mi a teológia, utána pedig arról, hogy mi fakad ebből a hívő ember életében, hogyan lehet ezt a hitet apró pénzre váltani, hogyan lehet ezt megélni. A régi református teológia nagyon komolyan vette a szent tudományt. Nem is úgy beszéltek arról, amiről a 14. rész beszél nekünk, hogy hogyan éljen a hívő ember, milyen etikát kövessen, milyen legyen az erkölcsi élete. Akkor még nem erkölcsstannak, etikának nevezték ezt a tudományágat, hanem teológia-praktikának vagy teológia-aktívának. A teológia összefügg a gyakorlattal, aktivitással. Teológia-aktíva, abból fakad, mert máshonnan nem fakadhat.

A mi korosztályunk közül sokan voltunk úttörők. Az úttörőknek is volt 12. pontja, ami majdnem olyan volt, mint a Tízparancsolat. Persze nem az, hogy

tiszteld az Urat, szenteld meg a vasárnapot, de az benne volt, hogy az úttörő tiszteli a szüleit. Majdnem az 5. parancsolat lefordítva. Az úttörő nem lop, a pajtásait szereti, stb...

Az a baj, hogy úgy akartak valamit, hogy nincs semmi alapja. Mintha az emberben ez alapvetően benne lenne, mintha csak egy kicsit formálni kellene rajta, kicsit javítgatni, mint egy gépet, amin valamit olajozunk, és még megy. Isten igéje azt mondja, hogy ezen hiába olajozunk, ezt ki kellene cserélni, új kellene, hogy íme, minden újjá legyen! Azért halt meg és támadt fel a Krisztus, hogy a hívő ember így gondolkozzon, így cselekedjen a gyülekezetben.

Pál apostol az Efézusi levélben még arról is beszél, hogy a hívő hogyan éljen a világban. Ma így mondanánk: ti munkáltatók, ti munkavállalók, hiszen azt mondja: ti urak, ti szolgák. Elmondja, hogy nemcsak a családban hogyan éljen valaki: ti apák, ti fiak, ti szülők, ti gyermekek, és elmondja, mit kell csinálni, ha valóban Krisztus az alap. Itt azt mondja el Pál apostol, hogy a gyülekezeti közösségben hogyan éljenek: „A hitben erőtlent fogadjátok be!” „Ha botlik a gyenge, segítsen az erős, hordjuk, emeljük önként, kin gyengesége győz!” Ebben az egy szempont – amit mond az apostol –, mert nem a magamé vagyok. „Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának.” Az első nagy tétel az, amit az apostol vall, hogy nem a magamé vagyok. Mert, testvérek, a bűneset következménye az lett, hogy az ember a maga ura lett. Szoktuk is mondani: én a magam ura vagyok, amit gondolok, teszek, abba ne szóljon bele senki, néhányan hozzáteszik, még az Isten se!

A katonaságnál volt egy nagybajuszú, sokkal idősebb jázsági fiú velünk, aki nagyon szerette a csokoládét. Ő mindig azt csinálta, hogyha valaki kapott csomagot – amiben persze volt csokoládé is –, maga elé vette, és a nagy bajusza alatt azt kérdezte: esetleg kér még valaki? Pedig még senki nem vett. Kiderült, hogy ezt nem gondolja komolyan, mert annak következményei lesznek, ha ezt mind maga eszi meg, mert a következő csomagból annyival kevesebbet fog kapni.

Mit mond az apostol, mit mond a mai igénk? A hívő ember azt mondja, hogy nem a magamé, hanem Jézus Krisztusé vagyok. Így mondja ezt az apostol: „Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának, mert nem a magamé vagyok.” A Biblia mindig ezt vizsgálja. Az antropológia azt vizsgálja, hogy ki az ember. A Biblia meg azt vizsgálja, hogy kié az ember. A Biblia kérdése nem az, hogy ki az ember, milyen az ember és miből áll. A Biblia legfontosabb kérdése, hogy kié az ember! Hova tartozik, milyen uralom alatt van? Pál apostol azt mondja, hogy ő Jézusé. Közülünk – mondja a gyülekezetnek –, nem önmagunkéi vagyunk, ami abban mutatkozik meg, hogy nem önmagunknak élünk, de az ilyen embernek reménysége, bizonyossága is van, hogyha meghal, akkor se magának hal meg, hanem az Úrnak. „Mert akár éljünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.”

Testvérek, nem csak ezt szeretném kiemelni, hogy az Úréi vagyunk, mert ez már a következmény. Hadd irányítsam a figyelmet egy szóra – Pál is tudta, és minden hívő tudja –, hogy az Úréi *lehetünk*! Ez a nagy kegyelem, amiről most

énekeltünk az énekben, hogy „az Úrnak irgalmát örökké éneklek.” Miért? Azért, mert Isten megadta azt a bűneset után, hogy a magát önállósító, a tőle függetlenített ember önmagáé lett, mert függetlenítette magát Istentől, és függetlenítette magát az embertársától. Ahhoz, hogy odafordulj a másik felé, a gyenge felé, a hitben erőtlenségre, azt csak akkor tudjátok, ha már nem a magatokéi vagytok! Tapasztaltuk már: ha valaki le akar ülni, akkor rögtön azt mondjuk, hogy ide nem ülhetsz, ez az én székem! Sajnos elég sok templomban megtörténik ez! Azt is mondhatnánk, hogy most te vagy a fontosabb, ülj ide, nekem van másik szék, majd leülök oda, ezen az istentiszteleten nem itt fogok ülni. Ehhez tudnom kell, hogy nem a magamé vagyok, nem én vagyok a világ közepe, a nap nem körülöttem forog, hanem Jézusé vagyok. Ha valaki Jézusé, akkor sose felejtse el, hogy Jézusé lehetett!

Isten Ézsaiáson, a fogság előtti kor prófétáján keresztül, amikor már kilátásban van a babiloni fogság, akkor a könyvének 43. fejezete 1. versével elkezd vigasztalni a népet: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” Utána beszél arról, hogy tűzön kelsz át, vízen kelsz át, jönnek az emberi élet nehézségei, buktatói, akadályai, de egyet ne felejtse el: az enyém vagy! „Ha tűzön kelsz át, enyém vagy, ha vízen mégy át, én veled vagyok!” Sok ember ma úgy szeretné, hogy a Jóisten vele legyen néha-néha, egyébként máskor nem kell neki a Jóisten. Hasonlóan az útleveleinkhöz, amit egyébként nem hordok, de ha külföldre megyek, akkor elteszem. Néha jó „leakasztani” ezt az Istent; hatalmát, erejét, segítségét! Igen ám, csak ez azokra vonatkozik, akikre az Ézsaiás 43. részének 1. verse is vonatkozik, hogy: „az enyém vagy, ha tűzön mégy át, vízen kelsz át, azok el nem borítanak téged, a tűz lángja meg nem perzsel.” Miért? Mert az enyém vagy! Boldog ember, aki ezt tudja, vallja, hirdeti, másoknak is megerősítésül és bizonyoságtételül tudja mondani, hogy az Úré vagyok.

A következő, ami ebből a mi életünkre nézve fakad, hogy azt mondja: „akár élünk, akár meghalunk.” Össze van kapcsolva a mi hívó életünk, az nem csak a földi lét, mert a hitetlen ember csak a földre van beállva; ezt használjuk ki, élvezzük ki; együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk! Sokaktól hallottam: Tiszteletes úr, egyszer élünk! Amit addig elértem, megtapasztaltam, amit addig a saját testem kényelmére csináltam vagy legfeljebb a családom kényelmére, mindent el kell érni, mert a halállal vége mindennek. Nagyon sokan így gondolják.

Olvassátok el a Lukács evangéliuma 16. részét! Nagyon sokszor idézem, hivatkozok rá: a legilletékesebb, Jézus Krisztus mondja azt a Gazdag és a Lázár történetében, hogy élt az egyik, a másikról nem is tudunk sok mindent. De, amikor elérkezett a haláluk pillanata, akkor az egyik felemelte szemeit a pokolban, ott van az egész tudata, személyisége, ért mindent, még azt is tudja, hogy van öt testvére, azok is pogányok, hitetlenek. Jó lenne, ha hallanák az evangéliumot, az ígét! Tehát, él tovább. A másik pedig Lázár, aki szintén meghalt, és elvitték az angyalok Ábrahám kebelébe, mert Jézus megígérte, hogy „helyet készíték nektek, és ahol én vagyok, ott lesztek ti is.” Lázár elmegy oda, ahol Jé-

zus van és lesz, ahol ő az Úr, és ő a király. Folytatódik az élet. Négy vers szól a földi életszakaszukról, és 9-10 vers szól a mennyeiről. Azt mondja az apostol, hogy ez a kettő össze van kapcsolva: „akár élünk, akár meghalunk.”

A vigasztalással kezdtem, valami olyan vigasztalás kell, ami a halálban is az! Ami az életben vigasz, azt az ember megtalálja. Múlt vasárnap hallottuk az igehirdetésben, hogy bemegy az ember a kocsmába, kinyitja otthon a bárpultot, vagy a hobbjának, munkájának, az utazásnak él, vagy amit szeret. Földi vigaszt találunk, a gazdag is talált. Neki az öltözködés, a nagy lakomák volt a mindene. Patyolatba öltözött, minden nap vigadozott, nagy asztalt terített meg, ebben élt. Az a baj, hogy ez csak az életben vigasz. Az embernek olyan vigasz kell, ami a halálban és a halál után is az!

A Jelenések könyvében olvassuk: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” Még akkor is boldog! Miért? Mert utána is az Úré marad. Értjük ezt, testvérek? Az életben és a halálban is! Olyan nincs, hogy csak az életben vagyok az Úré, de a halál után nem. Olyan sincs, hogy majd a halál után leszek az Úré, ha életemben nem voltam az övé!

A Kenyatta című könyvben olvastam, hogy a néger rabszolgákat vigasztalták azzal, hogy majd a túlvilágon gazdag fehér telepesek lesznek. Olyan nincsen, hogy majd a túlvilágon! Ez a kettő össze van kötve, az alap, hogy Jézusé vagyok, Jézusé lettem, és az ő tulajdona lehetek! Ha ebben az életben Jézus tulajdona lehet, akkor az a legnagyobb vigasztalása a hívőnek, hogy a halála percében is Jézusé marad. Megmondta az Úr, hogy az ő kezéből senki sem ragadhatja ki az övéit. (János 10,28) Sem halál, sem élet, sem semmi el nem szakíthat tőle. (Róma 8,38)

Ha a testvérek temettek már közeli hozzátartozót, akinek intézni kellett a temetését, akkor tudják, hogy mennyi mindent le kellett mondani; nyugdíjat, tv-előfizetést, közműszolgáltatót, telefont, újság-előfizetést, mert már nincs rá szükség. De belegondoltatok-e abba, hogyha a hívő meghal, egyetlen dolog folytatódik: „akár élünk, akár meghalunk!” Ezt semmiről nem lehet elmondani, nézheted a tv-t éjjel-nappal, de nem mondhatod el, hogy akár élünk, akár meghalunk, mindig a tv-t fogjuk nézni. Nagyon sok mindenre elmondhatjuk, hogy ez csak az élethez köthető. Mi az, ami állandó, mi az, ami megmarad a halál után is? Krisztus megmarad. És mit mond a mai ige? Akik a Krisztuséi, az övéi megmaradnak: „akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” Végül mindennek ez az alapja: Jézus Krisztus halála és feltámadása.

Figyelmezteti az apostol a gyülekezeti tagokat arra, hogy ők miért lehetnek az Úréi. Ne felejtsek el, hogy miért lehetnek az Úréi! Azért, mert Krisztus meghalt és feltámadt. Ez erre kötelezi, hogy tudniillik, élőkön és holtakon. Azokon a holtakon, akik hitben haltak meg. Beszél a Biblia arról, hogy ki mindenki halt meg hitben, mert vannak, akik hitben haltak és halnak meg. Mit mond az Isten igéje? Jézus Krisztus halála és feltámadása abban nyilvánul meg, hogy a hívő ember felett ő uralkodik. Nem a magunkéi vagyunk, nem a magam Ura vagyok, hanem Jézus Krisztus Úr. Ő lesz az Úr, és ennek vannak következményei az életünkre nézve, alárendelt vagyok, ő lesz fölém rendelve.

Valakinek egy beszélgetésben mondtam nemrég, hogy alá lesz rendelve az időbeosztásod, a pénztárcád, az erőd, minden ügyed a Krisztusnak. Te nem rendelkezhetsz, csak Jézus után! Ő lesz a számlatulajdonos, ő rendelkezik a számla felett, az időnk, az erőnk, az életünk felett!

Befejezésül elmondok egy történetet. Amikor falun laktunk, két fontos mezőgazdasági szezon volt; az egyik a meggyeszedés, a másik az almaszedés. Nagyon fontos volt, hogy időben le legyen szedve a gyümölcs. Voltak, akiknek hétfőn kellett leadni a termést, mert akkorra kaptak diszpozíciót. Nyilván a hétfői termést vasárnap kellett volna leszedni. Egyszer jöttek a hívő testvérek, hogy: mit csináljunk, tiszteletes úr? Mi nem dolgozunk vasárnap, de jönnek a gyerekek, és mondják, hogy kell a segítség, minden kézre szükség van. Mit csináljunk? Azt tanácsoltam: Mondjátok azt, hogy hétfőtől szombatig rendelkezésre állunk, vasárnap templomban vagyunk délelőtt, délután, majdnem egész nap, mert az Isten elrendelte, hogy ezt a napot szenteljük meg, és mi ezt szeretnénk komolyan venni, Isten parancsaihoz ragaszkodni! Attól kezdve nem mindig hétfőre kaptak diszpozíciót, hanem szerdára, csütörtökre is.

Egy kedves asszony testvérünk mondta, hogy a gyerekek vasárnap mindig kora délután jöttek látogatni, mert akkor még a vasárnapi ebédből is maradt. Kérdezte, hogy mit csináljon? Azt mondta a gyerekeknek, hogy fél négytől szívesen látják őket, mert akkor érnek haza a templomból, de a délutáni istentiszteletet nem hagyják ki. Még nagyon sok példát tudnék mondani, akár a saját életemből vagy mások életéből, hogy ez az uralom, hogy nem a magamé, hanem Jézus Krisztusé vagyok, realizálódik az életünkben, a hétköznapiakban, a munkánkban vagy a kapcsolatainkban.

„Az Úrei vagyunk!” – ez a hívő ember öröme, biztonsága. Nézzétek meg, hogy micsoda biztonság ez! Álltam olyan haldoklók ágya mellett, testvérek, akik hitetlenek voltak – az utolsó percben azért mégis elhívtak engem –, és láttam a szemükben a rémületet, a gyötrődést. De, aki tudja, hogy ő Jézusé, ahhoz szabja az életét, az tudja, hogy a halálban is Jézusé marad, tehát bizonyossága van, biztonságban van. Egyik zsoltárunk így mondja: „Testem is biztonságban lakozik.”

Hadd kérdezzem meg, te biztonságban vagy-e, ha ma visszajönne Jézus, vagy ha ma este meghalnál! Sokszor gondolok azokra, akik reggel elindulnak, és az estét nem éri meg, mert nem gondoltak erre. Hányan lehetnek ezen a világon, aki reggel felkelnek vidáman, megreggeliznek, megebédelnek, aztán egy szorítás, egy embólia, és vége! Ha ez veled történne, a te életed be van-e biztosítva? A te életed biztonságban van-e? Ha azt mondod te is, amit Pál, hogy Jézusé vagyok, mert megváltott, az övé vagyok, az övé maradok, akkor még a halálra is boldogabban és felkészülten tudsz gondolni!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, add ezt nekünk, amit most az énekben kértünk, de mindenekelőtt add nekünk az evangélium üzenetét, Jézus Krisztus személyét, hogy életünkben, halálunkban, egy örökkévalóságon keresztül hozzá tartozzunk!

Köszönjük, hogy ez Óérette lehetséges, mert meghalt és feltámadott. Kérünk, hogy tégy ebben bizonyossá, és tarts meg ebben a biztonságban bennünket! Engedd, hogy a hétköznapi, testi életünket is ehhez mérjük, ehhez szabjuk, eszerint éljünk! Kérünk téged, hogy áldd meg a kicsinyeket és nagyokat egyaránt! Köszönjük, hogy a héten is gyászolókat hozhattunk eléd. Vigasztald őket, akik elbúcsúztak szeretteiktől, Urunk! Köszönjük, hogy akik a tied voltak, testben meghaltak, a tied maradtak haláluk pillanatában is.

Kérünk, hogy légy azokkal, akik vizsgáznak, akik most fejezik be a tanulmányaikat és tovább szeretnének tanulni! Légy a munkába menőkkel! Kérünk téged Ukrajnáért, Kárpátaljáért, ezért az egész világért, Urunk, hogy szűnjön meg a háború! Köszönjük, hogy figyelmeztetsz bennünket, hogy mindez azért van, mert az ember azt gondolja, hogy a magáé, az emberi gonoszság tör előre mindig minden békétlenségben, minden nyughatatlanságban. Kérünk téged, Urunk, hogy te beszélj ezekkel a vezetőkkel is! Kezedbe tesszük, mert hiszen te hajtod a királyok szívét ide s tova, amint akarod.

Ezen a mai napon hadd imádkozzunk különösen egész magyarságunkért, szétszóratva az egész világra, magyar gyülekezetekért, ahol magyarul hirdetik és hallgatják az ígét, nemcsak itt a Kárpát-medencében, hanem a tengeren túl is, a világ bármely részén, ahol akár ketten, hárman vagy többen összejönnek imádkozni, ígét hallgatni!

Köszönjük, Urunk, hogy benned egy a te hívó néped, mert egy a fő, és a tagok is egy testté iktattattak be, és kereszteltettek meg.

Ámen.

483,1,4-5 ének

1. Mennybéli felséges Isten, Kinek dicsőséged ott fenn
Boldog lelkek seregitül Láttatik véghetetlenül:
E teljes világ általad Teremtetett, áll és marad.

(...)

4. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, Töltse bé uralkodásod,
Ó, mi királyunk, e földet; Szaporítsad seregedet,
Drága Igédnek kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.

5. Ha egyházad ellenségi Igyekeznek azt rontani:
Te velünk egy táborba szállj, És előnkbe vezérül állj;
Szégyenítsd ellenséginket, Tartsd meg, bírj, vezérelj minket.